

generelle regler om mulighederne for at udskyde skat.

Endelig rejser dette forslag igen spørgsmålet om EU's betydning for den danske skattelovgivning, som vi vil prøve at dyrke lidt ved en anden lejlighed; men vi kan altså ikke stemme for det foreliggende lovforslag.

Sonja Albrink (CD):

Aktieomsætningsafgiften er faktisk en hindring for en fri omsætning af aktier, og i de fleste andre lande er afgiften enten afskaffet, eller også har der aldrig været nogen. Med et marked for aktieomsætning, som stadig bliver mere og mere åbent, bør man overveje helt af afskaffe aktieomsætningsafgiften, for ellers risikerer vi bare, at København helt taber kampen om aktieomsætningen. Børsudvalget talte også i Børsreformens betænkning fra 1995 varmt for en afskaffelse af afgiften, som så ville bringe Danmark på linje med de andre nordiske lande på det punkt.

CD kan heller ikke umiddelbart støtte ideen om at udvide de afgiftspligtige omsætninger til også at omfatte anparter og konvertible obligationer. Det er simpelt hen en forkert udvikling.

Men i CD vil vi selvfølgelig gerne støtte en lempelse af beskattningen i forbindelse med erhvervslivets strukturforandringer, og derfor giver vi også vores støtte til den anden del af forslaget, som tilsigter at gøre det enklere og billigere at gennemføre spaltning og fusion af selskaber.

Det samme gælder den del af forslaget, som forenkler aktieavancebeskatningsreglerne og bringer dem i overensstemmelse med EU's fusionsdirektiv.

Det meste af det her forslag er teknik, og dér skal vi nok også komme overens, men forslaget indeholder altså nogle ting, som vi skal have kigget nærmere på under udvalgsarbejdet, så vi ikke skyder os selv i foden og ødelægger et dansk marked for handel med aktier og anparter, som vi ellers kæmper så hårdt for at få til at blomstre hos os.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Efter at have hørt de forskellige ordføreres tilkendegivelser, hvoraf nogle åbenbart går ind for ligestilling til en vis grænse, kan jeg sige, at det her forslag først og fremmest er tænkt som en forenkling, et forsøg på at strømline og gøre fusioner og fissioner og andre strukturændringer lettere for virksomhederne, uden at der

samtidig sker reelle ændringer i besiddelsen af de forskellige aktier.

Efter at have set, hvordan ordførerne har markeret, føler jeg trang til at overveje at foretage en lille fission af forslaget, en opdeling af forslaget for at sikre, at de intentioner, jeg har med det samlede forslag, bliver tilgodeset.

Så jeg vil nok overveje, om man ikke skulle lave en spaltning af det her lovforslag for at få det hele igennem.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 11: Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Aftrapning af lejeværdien over 2 år).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 21/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Dette forslag fra Fremskridtspartiet er jo set før. Alt er ved det gamle, og jeg vil også fortrinsvis komme med synspunkter, som er hørt før fra min mund.

Forslaget går ud på, at der skal foretages en hurtig aftrapning – må man nok sige – af lejeværdien over de næste to år, således at lejeværdien helt er afskaffet i 1999. Standardfradraget skal bevares uændret på de 3.000 kr.

Det er, som jeg sagde, en revideret genfremsættelse af L 7 fra sidste samling, som sikkert igen er en revideret fremsættelse af tidligere forslag.

Det begrundes med, at den 20. almindelige vurdering og årsreguleringen pr. 1. januar giver betydelige stigninger i grund- og ejendomsvurderingerne. Vurderingerne er grundlaget for beregninger af både lejeværdi og ejendomsskatter, og stigningen i vurderingen hævdes at indebære betydelige skattestigninger for boligejerne. Videre anføres som begrundelse, at når boligejerne nu skal betale mere i form af højere ejendomsskatter og stigende lejeværdi, så vil det sige, at man fjerner den kompensation for begrænsning af rentefradraget, man gav boligejerne i forbindelse med skattereformen. Alt sammen kendte synspunkter.

Det er heller ikke ukendt, at boligejernes situation rent faktisk er blevet væsentligt forbedret i løbet af de seneste år. Det er blevet meget attraktivt at være boligejer. Det er noget, man altid benægter – det er altså blot kendsgerninger, der peges på. Det er bl.a. derfor, at de samlede ejendomsværdier som følge af den større efterspørgsel, det, at de er blevet mere attraktive, selvfølgelig er steget, og de skønnes at være steget med over 300 mia. kr. siden 1993, en stigning i størrelsesordenen 45 pct. Det være værd at erindre sig.

Det er ikke rationelt dette forslag. Det er vigtigt at huske på, at lejeværdien har sin baggrund i statsskatteloven fra 1903. Det er altså, hvad skal vi kalde det, udtryk for en vis holdbarhed af tankegangen, vi her har med at gøre. Det oprindelige udgangspunkt har været beskattning af den objektive udlejningsværdi, det vil sige, hvad boligen kan udlejes for til tredjemand.

Boligejersens skatteevne er anset for at være forøget med denne værdi i forhold til lejer, der skal betale husleje. Boligejeren kan fratække renter bl.a. på de lån, som er knyttet til boligen, og nettovirkningen har således været, at boligejeren er blevet beskattet af værdien af den formue, som er bundet i ejendommen, ligesom lejer er blevet beskattet af sin opsparing i f.eks. obligationer – altså udtryk for ligelig behandling.

Lejeværdien af egen bolig er nødvendig for at sidestille skatteydere, der vælger at opspare i deres bolig, med de skatteydere, der opsparer på anden vis. Så enkelt kan det fremstilles. Efter min opfattelse er sparet husleje lige så likvid som renteindtægter fra obligationer.

Gennem en lang årrække har lejeværdien været standardiseret til den procentlejeværdi, som nu foreslås aftrappet. Procentlejeværdien

er betydelig gunstigere end den objektive udlejningsværdi, som jo egentlig burde have dannet udgangspunkt for fastsættelsen af lejeværdien.

Ved finanslovforslaget for 1996 blev standardfradraget, som gives til ejere af en- og tofamiliehuse, forøget fra 2.000 til 3.000 kr. Det gav boligejerne en yderligere fordel. Standardfradraget skal efter det foreliggende forslag åbenbart opretholdes, selv om lejeværdien afskaffes. Der vil, hvis dette forslag vedtages, overhovedet ikke være sammenhæng i skattesystemet, men det er måske heller ikke så vigtigt.

Forslaget om at give afkald på lejeværdiskatten må jeg på regeringens vegne kalde økonomisk uansvarligt. Når vi sigter mod ligevægt på de offentlige budgetter, gerne overskud, så er der ikke plads til de store skattelettelser, der med forslagene her er lagt op til, specielt ikke på et tidspunkt, hvor vi forsøger at begrænse det private forbrug, men det er sikkert ifølge Fremskridtspartiet også unødvendigt.

Lejeværdien for 1998 skønnes til ca. 19 mia. kr. og skatten heraf til ca. 8,8 mia. kr. Overskud af ejerbolig, altså lejeværdi minus standardfradrag, skønnes at omfatte ca. 15 mia. kr. og skatten heraf ca. 7 mia. kr. Lovforslaget skønnes således at medføre et provenutab på ca. 4,4 mia. kr. i 1998 voksende til et årligt provenutab på ca. 8,8 mia. kr. fra og med 1999. Det er pæne tal.

Hertil skal føjes, at vi bl.a. fra arbejdsgiverorganisationer har hørt argumenter for, at eventuelle skattelettelser kan bruges meget bedre end på sænkning af lejeværdien. Det er jo interessant.

Finansministeriet har beregnet de afledte samfundsøkonomiske virkninger af at afskaffe lejeværdien, og beregningerne viser, at afskaffelsen af lejeværdien vil føre til markante stigninger i ejendomspriser og dermed også i boligbyggeri og det private forbrug. Der vil være særlig store aktivitetsvirkninger i bygge- og anlægssektoren, hvilket i tillæg til det allerede betydelige pres i sektoren rummer store risici for accelererende lønstigninger i sektoren. Disse lønstigninger kan aflede et betydeligt inflationspres også i andre sektorer, men det er sikkert noget, som Fremskridtspartiet synes er fuldstændig forvrøvet eller ligegyldigt.

Aktivitetsvirkningen vil på sigt medføre merstigninger i byggeriets beskæftigelse på over 10.000 personer, hvilket er på niveau med den nuværende ledighed, der reelt svarer til fuld beskæftigelse i byggefagene. I kraft af en væsentlig lavere privat opsparing vil betalings-

balancen blive forringet i størrelsesordenen 5-10 mia. kr. Forslaget må vurderes til at ville ødelægge en stor del af de frudgående ti års strukturelle forbedringer af den private opsparring.

Ud over de realøkonomiske betragtninger er der endvidere hensynet til at sikre det danske skattesystems bæredygtighed i en integreret verdensøkonomi, hvor stort set alt andet end fast ejendom har meget let ved at glide over landegrænserne.

I bestræbelserne på at sænke beskatningen af arbejdsindkomster er og bliver beskatningen af fast ejendom en af de mest hensigtsmæssige indkomstkilder – og jeg gentager – i bestræbelserne på at sænke beskatningen af arbejdsindkomster. Vi taler altså ikke om, at man bare skal have mere og mere skat.

Dette forslag står i kontrast til den ansvarlige finanspolitik, som regeringen agter at blive ved med at føre på trods af dette forslag fra Fremskridtspartiet.

Jeg må derfor sige, at regeringen ikke kan støtte lovforslaget.

Jens Peter Verner (S):

Fremskridtspartiets forslag om at fjerne lejeværdien ligner de forslag, vi flere gange har behandlet her i Folketinget. Enten har Fremskridtspartiets forslag omhandlet neutralisering af stigningen i lejeværdien eller – som det forslag, vi behandler her i dag – fjernelse af lejeværdien.

Forslagene fremsættes jo tydeligvis uden sammenhæng med konsekvenserne på boligmarkedet. Enhver ved jo, at markedets reaktion på en fjernelse af lejeværdien vil være stigende boligpriser, idet boligpriserne for en- og tofamiliehuse først og fremmest fastsættes efter, hvad køberne kan og vil betale, samt efter, om der er efterspørgsel af boliger. Det har jo helt tydeligt været situationen de sidste år. En fjernelse af lejeværdien vil altså betyde dyrere boliger for unge mennesker, der ønsker sig en familiebolig.

Forslaget, som vi behandler i dag fra Fremskridtspartiet, ligner jo næsten det forslag, vi behandlede sidste år, og det ser ud til, at man sådan pr. automatik trækker den ud af edb-maskinen.

Forslaget er uafhængigt af den økonomiske situation. Det er mindre end en måned siden, at et stort flertal i Folketinget erkendte, at det er nødvendigt med en lille opbremsning i økono-

mien for at sikre fortsat overskud på betalingsbalancen og for at undgå overophedning af samfundsøkonomien. Som bekendt er den opstramning, der foretages, på ca. 7 mia. kr. Det svarer stort set til den lempelse, Fremskridtspartiet nu vil gennemføre ved at fjerne lejeværdien. At Fremskridtspartiet så alene ønsker en lempelse for den del af befolkningen, der bor i parcelhus, gør forslaget endnu mere grotesk. Det må da virke dybt besynderligt for den del af befolkningen, som har valgt lejeboligen som boform. At forslaget fremsættes på et tidspunkt, hvor det vel næppe tidligere har været så fordelagtigt at eje egen bolig, er tankevækkende.

Lad mig også tilkendegive, at når Fremskridtspartiet under Schlüterregeringen den 17. november 1992 fik sine forslag om neutralisering af virkningen af den 19. almindelige vurdering afvist, så viser det jo helt tydeligt, at der er andre end Socialdemokratiet, der har øje for de problemer, der er ved at følge Fremskridtspartiets forslag. Socialdemokratiet afviser forslaget.

Charlotte Antonsen (V):

Venstre er enig i, at lejeværdien skal aftrappes. Vi havde en forespørgsel her i salen den 21. maj i år, og den 22. maj stemte vi sammen med de øvrige borgerlige partier her i Folketingssalen for en dagsorden om afvikling over fire år. Det står vi ved. Så vi har altså fortsat den holdning, at det skal afvikles over en periode, men over fire år.

Gitte Seeberg (KF):

Det Konservative Folkeparti ønsker lejeværdien afskaffet. Det har vi sagt mange gange, og det er også indgået i de forhandlinger om finansloven, vi har haft med regeringen. Men når det drejer sig om Fremskridtspartiets forslag her, så må jeg henvise til det, som fru Charlotte Antonsen netop har sagt, at vi her i Folketinget den 21. maj 1997 havde en forespørgsel om boligudgifter, og der fremsatte vi sammen med Venstre, Dansk Folkeparti, Fremskridtspartiet og CD en fælles dagsorden, som gik ud på afvikling af lejeværdien over fire år startende fra 1999, hvor CD ikke længere er bundet af skattereformen. Og den dagsorden står vi fortsat ved.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Min korte bemærkning skal gå til både fru Charlotte Antonsen og til fru Gitte Seeberg. Vækker det slet ikke nogen eftertanke hos de to partiers ordførere, at både V og K for 14 dage siden medvirkede til en opstramning af finanspolitikken, og begge partier har været ude med kritik af denne regering, fordi man ikke hurtigt nok har strammet op på finanspolitikken, samtidig med at man så nu giver tilsagn om, at man vil pumpe 8 mia. kr. ud i skattelettelser?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Vi mener ikke som udgangspunkt, at regeringens løbsagtige omgang med skatteydernes penge skal få os her i huset til at stemme for begrænsninger eller øgede skatter i forhold til borgerne. Så vi mener, at det offentliges overforbrug skal løses ved at begrænse det offentliges forbrug, og det skal ikke gå ud over private, at man har været løbsagtig med midlerne dér.

Formanden:

Vil fru Elisabeth Arnold have ordet som ordfører nu? Nej, SF, nå, der kommer hr. Kristen Touborg, så får vi plads til ham.

Kristen Touborg (SF):

Undskyld forsinkelsen.

Til gengæld kan jeg give en meget hurtig melding på forslaget: SF er imod.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre er også imod dette forslag. Det var vi også sidste gang og sidste gang igen og sidste gang igen. Alle de tidligere gange, dette forslag har været fremsat, og det er mange, har vi været imod. Vi synes, det er skævt i forhold til beskatning af andre værdier i samfundet. Og jeg mener, at skatteministeren i sin tale gjorde meget logisk og meget klart rede for, hvorfor det var ræsonnabelt at være imod, og vi er imod af nøjagtig de samme grunde.

Desuden mener vi, at det er økonomisk uansvarligt med skattelettelser på 8 mia. kr. i en situation, hvor alle mener, at man skal – eller hvor vi i hvert fald mener, man skal føre en ansvarlig økonomisk politik. Det mener vi ikke at de borgerlige gør, når de tilslutter sig dette forslag.

Og desuden mener vi også, at det er økonomisk uansvarligt i en situation, hvor huspriser-

ne helt givet vil tage en himmelflugt, hvis vi afskaffer lejeværdibegrebet. Så der er et klart nej fra Det Radikale Venstre til forslaget her.

Bruno Jerup (EL):

Som sidste gang vi behandlede det her forslag, afviser vi at støtte det. Forslaget indebærer, at boligejere kan få enorme skattefrie indtægter i form af samfundsskabte værdistigninger, og vi forstår slet ikke, at Fremskridtspartiet især vil give skattelettelser til ejerne og tilmed på den måde, at jo rigere boligejere jo større skattelettelser.

Alle undersøgelser viser, at ejere har en mere positiv indkomstudvikling end lejerne. Også derfor er det et forkert sted at begynde på skattelettelserne. Hvis der er råd til 1 mia. kr. i skattelettelser, var det bedre at bruge pengene til højere pension og andre overførselsindkomster eller at lempe skatten for de laveste indkomster, ejere som lejere.

Afsluttende skal jeg tilføje, at Enhedslisten forbereder et forslag, der erstatter lejeværdibeskatningen med en beskatning af værdistigningen, altså således at skatten ikke betales løbende, fordi de mennesker, der bor i ejerboliger jo – helt rigtigt – ikke kan spise mursten – det må man jo indrømme – men på en måde, så man betaler, når det er sådan, at værdistigningen realiseres, det vil sige, når man sælger huset.

Sonja Albrink (CD):

En aftrapning af lejeværdien er jo også noget, der ligger CD på hjerte. Vi er endda selv kommet med forslaget i tidernes morgen, men som en tidligere ordfører allerede har sagt, så er der jo vedtaget en dagsorden i maj måned.

CD står ved musketereden, som vi aflagde dengang sammen med de borgerlige partier. Derfor synes vi, at forslagsstillernes timing ikke er særlig god, og vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Formanden:

Hr. Kim Behnke som ordfører for forslagsstillerne.

Kim Behnke (FP):

Flere ordførere har været inde på den kendsgerning, at det ikke er første gang, Fremskridtspartiet har fremsat et forslag om aftrapning af lejeværdien. Det gjorde vi også i sidste folketingsssamling i form af lovforslag nr. L 7.

På daværende tidspunkt var vores forslag, at man skulle aftrappe lejeværdien over fem år. Da blev vi på daværende tidspunkt mødt i Folketingssalen af bl.a. partiet Venstre, som ville have lejeværdien aftrappet over to år. Venstre havde fremsat et beslutningsforslag om det. Det var hr. Brixtofte, der var ordfører.

Ikke fordi vi følte os kaldet til en eller anden konkurrence om, hvem der kunne afvikle lejeværdien over den kortest mulige tid, men vi fandt jo alligevel, at vi havde brug for over for vælgerne at give et klart signal om, hvilke forventninger man kunne gøre sig i det omfang, at der skabes et politisk flertal for det efter næste folketingsvalg.

Og derfor gjorde vi det – i stedet for blot at genfremsætte forslaget om, at det skulle være på fem år – at vi faktisk fulgte anbefalingen fra hr. Brixtofte og fra Venstre gående ud på, at man i stedet satte det til to år.

Så er det rigtigt, som det har været nævnt, at der i mellemtiden har været en forespørgselsdebat i Folketinget, hvor vi var med på en dagsorden, der sagde fire år. Men ét er at fremsætte dagsordener, som det hed dengang i Folketinget, noget andet er det konkrete lovforslag. Og her føler vi fra Fremskridtspartiets side en forpligtelse til ikke bare at komme med meldingerne sådan mere luftigt, men at der også skal være konkrete lovforslag bag de politiske synspunkter, vi har, og de skal være grundige og velargumenterede.

Så over til ministeren, som med skiftende tonefald både kaldte det økonomisk uansvarligt og mente, at det faktisk er sådan, at lejeværdien er en særlig retfærdig skat. Jeg skulle hilse og sige fra dem, som betaler skatten, at de ikke synes, at den er spor retfærdig, for lejeværdiskatten er en skat, som man ikke selv har ret stor indflydelse på.

De værdistigninger, der har fundet sted i de senere år, og som flere ordførere har været inde på, har jo altså også udløst ganske betydelige stigninger i den offentlige ejendomsvurdering, og det betyder, at man kan være i den situation, at selv om man ikke handler hus, selv om man ikke er ude at deltage i forbrugsfesten, selv om man ikke med finansministerens ord er med til at ødelægge betalingsbalancen og det store bilde, og selv om man bare bliver boende i sit hus og ikke foretager sig noget som helst andet end at blive boende i det hus, vil dels den 20. almindelige vurdering og dels reguleringen pr. 1. januar 1997 og den regulering, der kommer

igen pr. 1. januar 1998, udløse stigende offentlige ejendomsvurderinger og dermed også stigende ejendomsskat, herunder stigende lejeværdi.

Det vil sige, at de mennesker, som vælger at lade være med at skifte bolig, men bliver boende, skal betale mere i skat af nogle penge, som de ikke har og ikke kan bruge, medmindre de går ud og gør det, som vil være uklogt, nemlig optager større lån i deres ejendom.

Så er det selvfølgelig rigtigt, at der er nogle, der er i den situation, at de har handlet hus. De har solgt et hus og måske høstet en værdistigning. Men når de mennesker skal hen og købe en ny bolig, har markedspriserne altså generelt hævet sig. Det vil sige, at de penge, som folk har fået ved at sælge et hus eller en ejerlejlighed, er blevet bundet i en ny bolig, fordi man har skullet købe et andet sted at bo.

Jeg skal ikke afvise, at der er nogle mennesker, der sidder og lægger sådan et livslangt spekulationsregnskab på bordet og sælger fast ejendom, når priserne er høje, og flytter i en lejlighed og bliver boende dér, indtil markedet falder igen, og nærmest betragter deres ejendom som en aktie, man handler. Men min vurdering er, at det ikke er ret mange mennesker, der betragter deres ejendom på den måde.

Langt de fleste mennesker betragter deres ejendom som en bolig, et sted, hvor de ønsker at være i mange år, og som de oftest kun sælger, hvis de for eksempel skifter arbejde eller overgår til pensionisttilværelsen og ikke har brug for så meget plads.

Så vi kan ikke deltage i det synspunkt, at folk har opført sig specielt uansvarligt. Oven i købet er det sådan, at en del af den værdistigning, der har fundet sted på ejendomsmarkedet i de senere år, er en værdistigning, som regeringen udløste i 1993. Man ændrede på belåningsreglerne, man forlængede belåningstiderne fra 20 til 30 år, man havde en situation, hvor markedsrenten faldt betydeligt for realkreditbelåning, og man lempede i det hele taget mulighederne for belåning.

Det var selvfølgelig med til at give folk en øget adgang til at belåne deres hus. De kunne konvertere de gamle lån til nye, lavt forrentede lån og på den måde frigive kapital. Men det var faktisk også det, som den daværende regering bad befolkningen om at gøre. Økonomiministeren sagde på daværende tidspunkt, og jeg citerer næsten ordret: Vi har mulighed for at bruge lidt af betalingsbalancen.

Og det gjorde folk. Som de retskafne samfundsborgere, de er, følger de selvfølgelig de retningslinjer, de får fra politisk side. Det kan ikke nytte noget, at man i dag bebrejder befolkningen det.

Det, vi skal tænke på, er, hvordan folk skal have det fremover, og fremover vil folk altså opleve, at de skal betale en stadig stigende lejeværdibeskatning af deres bolig. For os er det ikke et spørgsmål om, at vi bare vil forære en skattelettelse væk. For os er det også et spørgsmål om at betragte lejeværdien og sige: Er det overhovedet en fair måde at beskatte på?

Ministeren var inde på, at der er tale om nogle mere eller mindre samfundsskabte værdier, som bliver akkumuleret i folks bolig, og det skal de så betale en særlig skat af. Man kunne akkurat lige så godt, som vi har redegjort for i forslaget bemærkninger på side 4, have en særlig lejeværdibeskatning af campingvogne eller lystbåde eller malerier eller ægte tæpper eller kunstgenstande eller andre ting, som også har en tendens til at stige i værdi.

Men for at understrege det, der også står i bemærkningerne, er det ikke nogen god idé, vi her prøver at give skatteministeren. Vi prøver bare at anskueliggøre, at man kan placere sine penge i mange andre ting, uden at der af den grund skal udløses en lejeværdibeskatning.

Hvis man går ind for ejendomsretten, og det gør vi, og vi mener, at grundlovens bestemmelser om den er ganske nyttige og gode at holde fast i, må det også være sådan, at når man har anskaffet sig en ejendom, har man en brugsret, og man har ret til ikke at skulle betale en særlig lejeværdi til staten for at få lov til at bruge den ejendom, man har købt.

Men det er den rent principielle diskussion, og her er der et klart skel ned igennem Folketingssalen, hvor socialisterne inklusive Det Radikale Venstre går ind for, at man betaler lejeværdi af egen bolig, og hvor vi liberale og konservative på den anden side ikke mener, at det er en rimelig måde at opkræve skat på.

Skulle man nu forestille sig det tankeeksperiment, at fru Elisabeth Arnold ville få ret i, at hvis man fjerner lejeværdien af egen bolig, ville der ske en eksplosion i ejendomspriserne, så ville den eksplosion i ejendomspriserne kun blive materialiseret i det øjeblik, folk begynder at flytte rundt. Det kræver jo en konkret handel, for at denne ejendomsstigning bliver materialiseret.

Ellers er det rene papirpenge, som kun er noteret i de offentlige vurderinger, og her ville det være sådan, at en stigning i markedspriserne og en tilsvarende stigning i den offentlige vurdering ville udløse de traditionelle ejendomsskatter til amterne og kommunerne, så de ville nyde godt af det rent provenuæssigt i form af stigende ejendomsskatter.

Så blev der fra Socialdemokratiets side flere gange gjort opmærksom på, at dette forslag er en genfremsættelse, og at det måske bare er en edb-knap, som Fremskridtspartiet trykker på for at kunne fremsætte forslaget i Folketinget. Det er ingenlunde tilfældet, men vi har et ønske om så ofte som muligt at få bogført de synspunkter, vi har, og med grundig argumentation for dem.

Der er jo en tendens til, at Folketinget ikke altid er argumentresistent, men at tiden modner visse sager. Hvem havde forestillet sig, at hr. Jens Peter Vernersen selv skulle stemme for først at sænke og senere helt afskaffe formuebeskatningen? Det er næppe det, der er blevet holdt vælgermøder om i socialdemokratiske kredse igennem årene, og derfor kan der også komme et tidspunkt, hvor selv hr. Jens Peter Vernersen kommer til at trykke på den grønne knap, når lejeværdien af egen bolig skal afskaffes, simpelt hen fordi tiderne har udviklet sig sådan, at det er fornuftigt at gøre det. Og der er ingen grund til at beskatte folk usagligt.

Lad mig sige til Enhedslisten, at Fremskridtspartiet sandelig også er af den opfattelse, at vi skal bruge enhver krone, vi kan lægge til side, til lempelser af indkomstkatten og særligt for de laveste indkomster ved at hæve den skattefri bundgrænse. Her er Fremskridtspartiet og Enhedslisten enige om, at det skal man gøre. Men det skal man *også* gøre, og her har Fremskridtspartiet den beskedne opfattelse, at hvis ellers den politiske vilje var til stede, kunne vi sagtens skabe plads til både dette forslag og til en håndfuld andre gode skattelettelsesforslag.

Det betyder selvfølgelig, at der flyttes økonomi ud i den private sektor, og for at det ikke skal resultere i inflation eller eksplosioner i trækningen på betalingsbalancen, skal der selvfølgelig kompenseres i den modsatte ende med offentlige besparelser. Derfor har de ordførere, der har henvist til, at det her ville jo betyde en eksplosion i samfundsøkonomien, ikke ret.

Nej, det fremgår klart af Fremskridtspartiets forslag, at der krone for krone skal ske offentlige besparelser. Når man gør det sådan, er der

styr på tingene, så er der snor i økonomien, og så inviterer vi ikke til en forbrugsfest, men vi sørger for, at fra at økonomien omsættes i den offentlige sektor, flyttes den til at være en økonomi, der bliver omsat i den private sektor.

Jeg skal takke for de positive tilsagn, der var, og så glæder vi os til, at et folketingsvalg giver os mulighed for at få forslaget vedtaget.

Formanden:

Så er der til anden ordførerrunde indtegnet hr. Jens Peter Vernersen, fru Elisabeth Arnold og hr. Bruno Jerup.

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg havde nærmest opfattelsen af, at hr. Kim Behnke erkendte, at det her ville betyde en stigning i priserne på fast ejendom, og så siger hr. Kim Behnke, at det ikke er et problem. Det er kun et problem, hvis man flytter. Men der er nu engang rigtig mange unge mennesker, der skal ud at købe et hus for første gang. For dem vil det være et problem, hvis der sker det, som jeg også sagde i min ordførertale, at man får en priseksplosion. Så skal de nemlig betale meget mere for det hus, de ønsker at købe. Det synes jeg er væsentligt, og jeg synes, at det også er et problem, der ligger mellem de andre problemer i forslaget.

Jeg forstår heller ikke, at hr. Kim Behnke ikke ser en sammenhæng mellem den lange diskussion, vi havde her i Folketingssalen for mindre end en måned siden, hvor vi netop diskuterede den overophedning af økonomien, der er, og hvor vi netop sammen besluttede, at vi skulle forsøge at stoppe denne ophedning, hvilket vi gjorde ved at lave et indgreb på omkring 7 mia. kr., og så det at komme med et forslag, der eliminerer dette indgreb. Det synes jeg ikke, der er nogen sammenhæng i.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er helt enig med hr. Jens Peter Vernersen i, at dem, der vil blive ramt af de stigende huspriser, først og fremmest er de tusindvis af unge familier, som skal ud at købe deres første hus. De vil få meget, meget sværere ved at købe det, end de har i dag. Det vil sige, at de skal ud og finansiere dyrt, eller at de må vente med at købe hus. Det ville blive konsekvensen af at afskaffe lejeværdien.

Det andet, jeg vil sige, er, at tilsyneladende har hr. Kim Behnke en meget bred definition på, hvad socialisme er. Jeg tror, det er noget

med, at alt, hvad der ligger til venstre for hr. Kim Behnke selv, er den skinbarlige socialisme. Jeg kan se, at hr. Kim Behnke nikker, så jeg har ramt rigtigt. Det er jo også nemt, når det er så bred en definition. Så kan man næsten ikke undgå at ramme rigtigt.

Jeg vil blot sige, at hvis Det Radikale Venstre er socialister, fordi vi går ind for lejeværdiens bevarelse, er den samlede økonomiske ekspertise her i landet altså også socialister, selv om de muligvis selv privat stemmer på Det Konservative Folkeparti eller måske på et andet borgerligt parti. Der er ingen i det økonomiske establishment, som foreslår lejeværdien afskaffet.

De foreslår alle sammen, at vi sætter den op. De mener, at den faktisk er for lav, som den er nu. Lejeværdibeskatningen bør sættes op, er den enslydende melding fra den økonomiske sagkundskab her i landet. Så jeg vil sige til hr. Kim Behnke, at vi fra Folketingets side er meget skånsomme over for boligjerne i vores politik.

Bruno Jerup (EL):

Jeg er enig med fru Arnold i, at hr. Behnke har en meget, meget bred socialismedefinition. Jeg ville sige: Gid det var så vel. Men det er det desværre ikke, vi er få endnu.

Det, som hr. Kim Behnke ikke helt har fået fat i i Enhedslistens position, og det synes jeg er meget vigtigt, er, at vi har tilsluttet os tanken om at afskaffe lejeværdien. Men, og nu skal man høre efter: Det er, fordi vi betragter lejeværdien som en løbende afbetaling på den værdistigning, der er på jord og fast ejendom.

Derfor har vi et forslag om, at man i stedet for samler det sammen og siger: O.k. når det er sådan, at man realiserer den værdistigning, går man ind og laver beskatningen. Det tror jeg vil være lettere at forstå for de fleste mennesker.

Det er her, jeg synes, hr. Behnkes kæde hopper af, nemlig med hensyn til hele analysen af spørgsmålet om den værdistigning, der samfundsmæssigt sker i jord og fast ejendom. Her må man altså holde fast i, at det ikke er noget, der er udtryk for nogen øget produktion i det konkrete hus eller den konkrete jord, men det er simpelt hen et udtryk for, at der sker en kapitalisering af nogle værdistigninger, som man så derefter kan prøve at se, om man kan høste hjem.

Jeg tror, det er her, problemet er i forhold til hr. Behnkes mulighed for at forstå, at hans forslag er helt hen i vejret. Hr. Behnke accepterer

ikke den problemstilling, at det er en kræftbyld på samfundet, at vi har disse værdistigninger på tusinder af milliarder kroner, som ikke er udtryk for noget som helst andet, end at det stiger. Det er en omfordeling af den kollektive produktion, som ryger derover, og som nogle så af en eller anden grund kan få lov til at have stående som deres husværdi. Det er det, det handler om. Den samlede produktion ender derovre, og i virkeligheden, hvis man skal formulere det groft, er den stigning, der er på jord og fast ejendom, efter Enhedslistens opfattelse simpelt hen regulært tyveri af den produktion, der foregår ude i samfundet på arbejdspladserne, dér, hvor folk laver noget.

Kim Behnke (FP):

Jeg tror, hr. Bruno Jerup har problemer. Jeg ved ikke, om det er misundelse over for nogle, der er så heldige, at de bor i en eftertragtet bolig.

Men sagen er jo den, at der er mange andre ting, der stiger i værdi. Hvad med et maleri, hvor en tilsyneladende kendt kunstner klatter lidt farver på et lærred, og blot fordi kunstneren er kendt, skal man give millioner for dette lærred, eller fordi der er en, der flækker nogle gamle rustne ting sammen og sprøjter dem sorte og stiller dem op i en grusgrav i Midtjylland, så er det millioner af kroner værd?

Dér kan man da tale om værdistigninger, som slet ikke har noget som helst indhold. Men der er det da mit indtryk, at hr. Bruno Jerup og Enhedslisten synes, det er fint, at man har disse gigantiske stigninger inden for det kulturelle og det kunstneriske område. Der er jo heller ikke noget som helst arbejdsindhold i, at den ene maler, blot fordi man er blevet et kendt ansigt, får en meget højere pris for et maleri end den anden, der lige er startet som kunstner, og som måske bruger dobbelt så lang tid på at male et maleri.

Så de betragtninger omkring de samfundsskabte værdier giver jeg ikke så forfærdelig meget for.

Endelig er problemet for Enhedslisten måske også, at man har for lidt indsigt i, hvordan tingene rent faktisk forholder sig. Det er ikke mange år siden, at der i de huse i nabolaget, hvor jeg bor, var folk, der havde svært ved at afsætte dem, selv om de var helt nede i pris og man nærmest tilbød at give dem væk til 625.000 kr.

I dag bliver tilsvarende huse solgt for 1,2 mio. kr. Hvad er det, der er sket i mellemtiden?

Ja, der er sket det, at efterspørgslen er steget. Men på det tidspunkt, hvor der var nogle, der gerne ville flytte, og som falbød deres huse for 625.000 kr., var der ingen, der ville give den pris, og derfor kunne de ikke få 625.000 kr. for det, men måtte blive boende.

I dag, hvor der er nogle, der er parate til at give næsten 1,2 mio. kr. for et tilsvarende hus, er det, fordi udbud og efterspørgsel har gjort, at det er interessant.

Det er altså ikke nogle samfundsskabte værdier. Det er ikke nogle arbejdere, de her svedende arbejdere ude på sådan en arbejdsplads, som Enhedslisten gerne vil have det til at se ud, der får stjålet noget som helst. Nej, der er mennesker, der vælger at efterspørge en bolig og er parate til at aflevere så mange penge for den, at det udløser værdistigninger for de huse, der ligger attraktive steder.

Det Radikale Venstre refererede til, at økonomerne gerne vil have lejeværdien sat op. Jo, men altså, økonomer kommer jo med anbefalinger både om dette og hint, og hvis man spørger dem, hvordan kan det lade sig gøre at få mere økonomisk balance i de offentlige udgifter, er der jo ingen af dem, der længere tør formulere det ønske, at man rent faktisk skaber balancen med offentlige besparelser. De prøver at kigge sig rundt og se: Hvilke muligheder er der så for at opkræve nogle skatter? Og dér vil lejeværdistigninger jo da være en dejlig nem måde at skabe ekstra skatter, for folk er tvungne til at blive boende i deres bolig. Men derfor synes vi ikke det er nogen god idé.

Lad mig så sige til hr. Jens Peter Vernersen, som havde den betragtning, at vi for en måneds tid siden »var enige om«. Den enighed deltog Fremskridtspartiet ikke i. Vi stemte ikke for den ekstra ATP-skat. Vi stemte ikke for, at man gik ind med det indgreb, der blev fremlagt fra regeringens side. Og en række af de skatteforhøjelser osv., som er indbudgetteret i finanslovsforslaget for 1998, vil heller ikke få Fremskridtspartiets stemme. For vi er fundamentalt uenige i den betragtning, at den private sektor har udløst nogen særlig forbrugsfest. Vi synes derimod, at der er tale om en overordentlig stor forbrugsfest i det offentlige, når man i år nyan sætter over 30.000 mennesker, mens man »kun« havde budgetteret med 13.000 nyansættelser. Dér er der tale om et overforbrug. For hver eneste af de medarbejdere skal både have et skrivebord og en kuglepen og en computer og en stol at sidde på, som man skal ud og købe i

butikkerne. Og dér kunne regeringen jo holde igen, f.eks. ved at lave et ansættelsesstop i et år eller to, og så se, hvilke samfundsøkonomiske gevinster der rent faktisk var i det.

Endelig vil jeg sige til hr. Jens Peter Verner- sen om de stigende huspriser, som man forventer at dette her vil udløse: Ja, jeg skal være den første til at indrømme, at nogle huse vil komme til at stige, og det gør de under alle omstændig- heder, men Fremskridtspartiet kan ikke på nogen måde nikke genkendende til forklaringen om, at der vil ske en eksplosion i huspriserne.

Der må jeg tage mit eget forslag og holde op og sige: Så stor er lejeværdien dog trods alt hel- ler ikke, at det kan udløse eksplosioner i hus- priserne. Men for nogens vedkommende vil der være huse, som kommer til at stige i pris, og det har vi sådan set ikke noget imod. Vi synes sta- dig væk, at det er fundamentalt forkert, at man skal betale en lejeværdi til staten for en ejen- dom, som man selv har købt.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatte- udvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 28:

Forslag til folketingsbeslutning om medarbej- deres skattefrihed for arbejdsgiverbetalte sundhedsydelse.

Af Jørgen Winther (V) og Karen Højte Jensen (KF) m.fl.
(Fremsat 23/10 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Beslutningsforslaget, som vi her har til første behandling, omhandler medarbejderes skatte- frihed for arbejdsgiverbetalte sundhedsydelse. Sådanne ydelser skal efter forslaget gøres skat- tetfri. Forslaget er altså udtryk for et ønske om endnu en særregel, som vil komplicere det dan- ske skattesystem yderligere.

Indledningsvis kan jeg ikke lade være med at udtrykke min forundring over, at oppositionen, som ofte klager over det komplicerede skatte- system, gang på gang foreslår særregler, som gør skattejunglen endnu mere ugenomsigtig, og det er partier, som samtidig beskylder mig for at gøre skattelovgivningen kompliceret.

Begrebet sundhedsydelse dækker over en række meget forskellige ydelser på sundheds- området: Klinisk behandling hos læge eller på hospital eller lignende, lægeordineret medicin, helbredsundersøgelser, krisebehandling hos psykolog, alkoholprogram, måske Minnesota- kur, kiropraktorbehandlinger osv. Måske inklud- derer forslagsstillerne også rygeafvænnning ved hypnose, forskellige former for akupunkturbe- handling og lignende i det her begreb.

Jeg antager, at det fremsatte beslutningsfor- slag omhandler begrebet sundhedsydelse i sin helhed, således som der lægges op til, altså generel skattefrihed på området. Indledningsvis vil jeg kort skitsere de gældende skatteregler for arbejdsgiverbetalte sundhedsydelse:

Efter de gældende skatteregler er udgangs- punktet, at arbejdsgiverbetalte sundhedsydelse er skattepligtig indkomst for medarbejderen, og det har hjemmel i statsskattelovens § 4 og lig- ningslovens § 16. Den skattepligtige værdi af sundhedsydelsen afgøres på grundlag af ydel- sens værdi til almindelig betaling. Den skatte- mæssige begrundelse for, at arbejdsgiverbetalte sundhedsydelse er skattepligtige, er, at sund- hedsydelse repræsenterer en væsentlig privat interesse for medarbejderen.

Dette udgangspunkt om, at arbejdsgiverbe- talte sundhedsydelse beskattes, modificeres dog i en række situationer, hvor der faktisk er hel eller delvis skattefrihed for sundhedsudgif- ter.

For det første må jeg fremhæve, at der er skattefrihed for arbejdsgiverbetalte sundheds- ydelse, hvis ydelsen har en klar karakter af forebyggelse eller helbredelse af arbejdsrelate- rede skader eller sygdomme. Som eksempler